

Ний се не боимъ, че ще бждемъ обвинени за клѣветници, като кажемъ онова, което и тѣ сами не криятъ.

Едни работятъ за въстановлението на византийската империя, а другитѣ за разширението на тѣхната територия.

Ний не осждаме наклонноститѣ нито на еднитѣ, нито на другитѣ, до когато тѣ бждѣтъ уграничени въ предѣлитѣ на правото. Но щомъ прѣминатъ тѣзи предѣли и настѣпятъ чуждо право, длѣжни ще бждемъ да имъ се опремъ.

Може би, еднитѣ и другитѣ се лѣскаятъ съ надеждата, че ще добиятъ съдѣйствието на българский народъ въ плановѣтѣ си, като му обѣщаватъ ползитѣ, които изтичатъ отъ свободата. Наистина, обѣщанието на свободата отъ дѣто и да иде то, възбужда народното чувство на българина, и го прави да му тупа сърдцето; но той би билъ по-благодаренъ да се ползува отъ своята автономия подъ покровителството на султанитѣ, които биха носили титлата на негови царѣе.

Ваше Величество!

Никой българинъ, който познава интереситѣ на земята си и на народността си, не гледа съ добро око наклонноститѣ, които едни иматъ да въстановятъ византийската империя, а други да разширятъ територията си въ ущърбъ на другитѣ; защото, ако изгубванието на една провинция въ юго-истокъ на Империята или на една друга въ сѣверо-западъ наранява достолѣпието на светлия прѣстолъ на Ваше Имп. Величество, то сжщо нарушава цѣлостта на българский народъ и територията му.

Но при всичко това, ний бихме говорили противъ съвѣстѣта си, ако да ви обѣждавахме съ лѣскателства, че едно движение на гърцитѣ при границитѣ на Албания или Македония т. е. тамъ, дѣто допира българский елементъ, или че едно движение на сѣрбитѣ около горнитѣ граници на България нѣма да се подѣржи и отъ тамошнитѣ българи.

Далечъ отъ насъ мисълта да добиемъ чрѣзъ лѣскателство едно сѣ такова лѣскателно благоволение отъ страна на Ваше Имп. Величество къмъ нашия народъ. Ний ви увѣряваме още Ваше Имп. Величество, че нашия